

LBRIS

We know
books

Jocul
cu
FOCUL

L.J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica
București • 2021

Prolog

Grace

Singurul lucru care a rămas complet neatins după incendiu a fost inelul mamei mele moarte. Avea un ornament în formă de văpaie.

Arăta ieftin, ca un gablonț. Genul de bijuterie pe care o găsești într-un ou de plastic pescuit dintr-un automat de la mall. Bunica Savvy zicea că mama și-a dorit dintotdeauna să fie al meu.

Focul simbolizează frumusețea, furia și renașterea, îmi explicase ea. Din păcate, în cazul meu simboliza doar moarte.

La culcare, bunica îmi spunea povești cu pasărea phoenix, care renaște din cenușă. Zicea că, la fel ca un phoenix, mama dorise să învingă împrejurările vitrege.

Să moară și s-o ia de la capăt.

Nu i-a reușit decât prima parte.

Dar eu am avut parte de amândouă.

17 noiembrie 2015

Cu cinci ani în urmă

Primul lucru pe care l-am făcut atunci când m-am trezit în patul de spital a fost să o rog pe asistentă să mă ajute să-mi pun inelul pe deget. L-am dus la buze și am șoptit o dorință, așa cum mă învățase bunica.

Nu îmi doream nici să primim repede banii de asigurare, nici să dispară sărăcia din lume.

M-am rugat să-mi fie redată frumusețea.

La scurt timp, m-a luat iar somnul. Pe jumătate adormită, surprindeam frânturi din conversațiile celor care veneau la câpătul meu.

„... cea mai drăguță față din Sheridan! Năsuc elegant. Buze pline. Blondă, ochi albaștri. Mare păcat, Heather!”

„Ar fi putut fi fotomodel.”

„Biata față! Nu știe ce i s-a-ntâmpat.”

„Are mari probleme.”

Mi-am revenit treptat din coma indusă de medici, nesigură de ceea ce aveam să găsesc când mă dezmeticeam. Era ca și cum aș fi înnotat prin sticlă pisată. Chiar și cea mai mică mișcare durea. Vizitatorii mei — colegi de școală, cea mai bună prietenă a mea, Karlie, și iubitul meu, Tucker — veneau și plecau, alinându-mă, șoptindu-mi încurajări și oftând. În tot acest timp, stăteam cu ochii închiși.

Nu știau că eram lucidă. Îi auzeam plângând, lamentându-se ori mormăind.

Fosta mea viață — piesele de teatru de la școală, antrenamentele majoretelor și săruturile fugare cu Tucker, pe sub tribune — părea de neatins, ireală. O vrajă dulce și crudă care se evaporase.

Nu voiam să înfrunt realitatea, așa că nu deschideam ochii.

La un moment dat, Tucker a intrat în rezervă și mi-a strecurat o scrisoare între degetele mele amorțite.

— Îmi pare rău, a murmurat el.

Glasul lui părea înfrânt, nesigur.

— Nu mai pot continua așa. Habar n-am când o să te trezești. Nu-i corect față de mine. Sunt prea tânăr ca să...

A tăcut o clipă. Scaunul a scrâșnit pe podea când Tucker s-a ridicat.

— Pur și simplu îmi pare rău, a încheiat el.

Voiam să-l rog să nu plece.

Să-i zic că sunt trează.

Vie.

Voiam să trag de timp fiindcă refuzam să am de-a face cu mine însămi așa cum arătam acum.

L-am auzit plecând.

La câteva minute după ce s-a închis ușa, am deschis ochii și am izbucnit în plâns.

A doua zi după ce Tucker a rupt-o cu mine printr-o scrisoare, am hotărât să înfrunt realitatea.

O infirmieră s-a furișat în camera mea, cu mișcări grăbite. M-a privit cu un amestec de circumspecție și curiozitate, de parcă eram un monstru încătușat de pat. După cât de repede a apărut, am înțeles că așteptase să deschid ochii.

— Bună dimineața, Grace! Mă bucur că te-ai trezit. Ai dormit bine?

Am încercat să dau din cap, dar am regretat imediat. Am amețit. Îmi simțeam capul umflat și fierbinte. Fața îmi era complet bandajată. Observasem acest lucru când îmi recăpătasem

cunoștința pentru prima oară. În feșe fuseseră tăiate mici găuri pentru nări, ochi și gură. Probabil că arătam ca o mumie.

— Se pare că răspunsul tău e „da”! Ți-e foame? Ne-am bucura să-ți scoatem tubul și să te hrănim. Pot trimite pe cineva după niște mâncare adevărată. Azi servim carne de vită cu pilaf și prăjitură cu banane. Ți-ar plăcea, scumpo?

Hotărâtă să mă ridic din propria cenușă, mi-am adunat toate puterile și am răspuns:

— Ar fi grozav, doamnă!

— O să ți le aducem foarte repede. Mai am și alte noutăți. Azi e ziua *cea mare*. În sfârșit, doctorul Sheffield o să-ți scoată bandajele!

Vocea ei avea un entuziasm fals.

Mi-am răsucit inelul pe deget. Nu mă simțeam deloc pregătită să-mi văd noul chip. Cu toate astea, era timpul s-o fac. Eram conștientă, lucidă și trebuia să înfrunt realitatea.

Asistenta a notat ceva în fișa mea medicală și a plecat în grabă. O oră mai târziu, au intrat doctorul Sheffield și bunica. Ea arăta ca naiba. Sfrijită, ridată și nedormită, îmbrăcată în rochia ei de duminică. Aflasem că încă de la incendiu locuia într-un hotel și că se lupta cu compania de asigurări. Mi-a părut rău că trecuse singură prin așa ceva. În mod normal, eu eram cea care se ocupa ori de câte ori aveam nevoie să rezolvăm diverse treburi.

Bunica mi-a luat mâna într-a ei și a dus-o la piept. Inima îi bătea cu putere. Și-a șters lacrimile.

— Orice s-ar întâmpla, sunt lângă tine! Mă auzi, Gracie-Mae? Degetele bunicii au încremenit pe inelul meu.

— L-ai pus iar pe deget!

Era uluită. Am dat din cap, în semn de aprobare. Mi-era teamă că, dacă deschid gura, o să încep să plâng.

— De ce?

Am spus doar atât:

— Renaștere.

Spre deosebire de mama, nu murisem. Și acum *trebuia* să mă ridic din propria cenușă.

Doctorul Sheffield și-a dres glasul și m-a întrebat:

— Ești gata?

Mi-a aruncat un zâmbet blând.

Și iată începutul restului vieții mele...

A scos încet bandajele. Metodic. Respirația lui îmi mângâia fața. Mirosea a cafea, a șuncă și a mentă. Avea și un iz chimic, de spital, care îmi aducea aminte de mănuși de cauciuc și de substanțe dezinfectante. Expresia lui nu trăda nicio emoție. Mă îndoiesc că avea vreo emoție. Pentru el, eram doar o altă pacientă.

Nu mi-a adresat niciun cuvânt de încurajare. Mă uitam cum fașa lungă se desfăcea dinaintea ochilor mei. Odată cu ea, doctorul Sheffield mi-a luat și speranțele, și visurile. Cu fiecare mișcare a mâinii lui, îmi era tot mai greu să respir.

Am încercat să-mi înghit lacrimile. Ochii mei s-au îndreptat către bunica și au căutat alinare. Ea era lângă mine, cu spatele drept și cu bărbia ridicată. Mă ținea de mână.

Căutam indicii în expresia ei.

Pe măsură ce bandajele aterizau într-o grămadă, pe podea, fața ei se strâmba de groază, durere și milă. Arăta de parcă voia să intre în pământ. Și eu voiam să fac același lucru. Lacrimile îmi înțepau ochii. M-am luptat cu ele, spunându-mi că n-are rost să plâng. Frumusețea e trecătoare. Mai devreme sau mai târziu, te părăsește. Și când ai nevoie de ea cu adevărat, nu se mai întoarce niciodată.

— Spune ceva! i-am zis. Te rog, bunico! Spune-mi cum arăt!

Încă de când mă născusem, mă bucurasem de avantajele frumuseții mele. În Liceul Sheridan se vorbea despre Grace Shaw.

Când vizitasem orașul Austin, recrutori de fotomodele ne abordaseră pe mine și pe bunica, pe stradă. Eram cea mai cunoscută actriță din trupa de teatru a școlii și făceam parte din echipa majoretelor. Fusese de la sine înțeles că frumusețea mea urma să-mi deschidă multe uși. Aveam păr bogat și auriu ca soarele Toscanei, nas drăgălaș și buze seducătoare. Știam că frumusețea mea era biletul meu de ieșire din acest oraș.

Maică-sa nu făcea nici două parale, dar, din fericire, Grace i-a moștenit frumusețea, am auzit-o odată pe doamna Phillips spunându-i doamnei Contreras, în minimarket.

Să sperăm că Grace o să se descurce mai bine decât ușuratica aia.

Bunica și-a ferit privirea. Era chiar atât de rău? Bandajele fuseseră înlăturate. Doctorul Sheffield și-a dat capul pe spate, cercetându-mi fața.

— Ești o fată foarte norocoasă, domnișoară Shaw. Mulți ar fi murit dacă ar fi trecut prin ce ai trecut tu acum două săptămâni. De fapt, sunt uimit că încă ești cu noi.

Două săptămâni? Am stat în patul ăsta două săptămâni?

— Zonele infectate sunt încă nevindecate, mi-a explicat el. Să ai în vedere că, pe măsură ce pielea ta se vindecă, va deveni mai puțin iritată. Putem corecta situația prin chirurgie estetică, așa că, te rog, nu te descuraja! Vrei să-ți vezi fața?

Am încuviințat din cap. Trebuia să iau taurul de coarne. Să văd cu ce mă confruntam.

Medicul s-a ridicat și a scos dintr-un dulap o oglindă mică. Bunica și-a sprijinit capul de pieptul meu. Umerii i se scuturau de suspine.

— Ce-o să mă fac, Gracie-Mae? O, Dumnezeu!

M-a cuprins un val de furie. Era tragedia mea, viața mea. Fața mea. Eu aveam nevoie să fiu consolată, nu ea!

Doctorul Sheffield s-a apropiat. Mi se făcea tot mai frică. Mi-a întins oglinda. Am luat-o, am închis ochii, am numărat până la trei, apoi i-am deschis.

N-am icnit.

N-am țipat.

De fapt, n-am scos niciun sunet.

Pur și simplu am privit-o pe fata din oglindă: o străină pe care nu o cunoșteam, cu care probabil că nu aveam să mă împrietenesc niciodată. Soarta îmi râdea în nas.

Iată adevărul neplăcut: mama mea murise de o supradoză când eu aveam trei ani.

Nu avusese parte de renașterea pe care și-o dorise. Nu se ridicase niciodată din propria cenușă.

În timp ce mă uitam la noul meu chip, am știut cu certitudine că nici eu nu aveam să renasc din cenușa mea.

West

17 noiembrie 2015

Cu cinci ani în urmă

Cea mai bună ocazie de a mă sinucide a apărut pe șoseaua aceea întunecată.

Era beznă. Drumul era acoperit de o pojghiță de gheață. Mă întorceam cu mașina, de la casa mătușii Carrie. Țineam o acadea verde în gură. Mătușa Carrie le trimitea săptămânal părinților mei mâncare gătită, legume și rugăciuni. Cu sau fără rugăciunile ei, ai mei nu se puteau ridica din pat.

Drumul șerpuitor care ducea spre ferma noastră era străjuit de pini. Tocmai urcam un deal abrupt, din cauza căruia motorul gemea de efort.

Știam că ar fi părut un accident.

Nimeni n-ar fi bănuir că era vorba despre altceva.

Lumea ar fi considerat-o o coincidență groaznică, foarte asemănătoare cu cealaltă tragedie care lovise familia St. Claire.

Îmi imaginam titlurile articolelor care ar fi apărut mâine-dimineață, în ziarul local.

Băiat, 17 ani, a lovit o căprioară pe șoseaua Willow Pass. Moarte instantanee.

Căprioara stătea chiar acolo, în mijlocul șoselei, privind încremenită cum mașina mea se apropia cu viteză.

Nu am aprins farurile. Nu am atins pedala de frână.

Nu s-a clintit. Am accelerat și mai mult.

Strângeam volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor mi se albiseră. Mașina zbură pe gheață ca o săgeată, cutremurându-se din cauza vitezei și derapând. N-o mai puteam controla.

Haide, baide, baide!

Am strâns din pleoape și m-am lăsat în voia sorții.

Motorul s-a înecat. Mașina a început să încetinească, deși apăsam mai tare pe accelerație. Am deschis ochii.

Nu!

Mașina încetinește din ce în ce mai mult.

Nu, nu, nu, nu!

S-a oprit la trei metri de căprioară. În cele din urmă, animalul a clipit și și-a văzut de drum. Copitele loveau gheața cu pocnete ușoare.

Căprioară idioată!

Mașină idioată!

Eu însumi eram idiot, fiindcă nu mă aruncasem la timp din mașină.

Am stat nemișcat și tăcut pentru câteva minute. Doar eu, camioneta inertă și bătăile inimii mele.

Apoi am urlat.

Rahaaaaat!

Am lovit volanul o dată, de două ori... de trei ori, până când încheieturile degetelor au început să sângereze. Mi-am proptit un picior pe consolă și am smuls volanul, aruncându-l pe scaunul din dreapta mea. Mi-am cuprins obraji în palme.

Plămânii îmi ardeau și sângele meu picura pe scaune. Am rupt totul din camionetă. Am smuls radioul din locașul lui și l-am aruncat pe fereastră. Am zdrobit parbrizul. Am spart torpedoul. Am distrus camioneta așa cum nici măcar un impact n-ar fi putut s-o facă.

Și totuși eram în viață.

Inima mea încă bătea.

Mi-a sunat telefonul. Melodia veselă de apel parcă îmi bătea joc de mine.

A sunat iar și iar și iar.

L-am scos din buzunar și am verificat cine mă căuta. Să fie un miracol? O intervenție divină? Un salvator căruia chiar îi păsa de soarta mea? Cine putea să fie?

Nu mă sunau ai mei.

Bineînțeles că nu.

Nu le păsa de mine, deși susțineau contrariul. Am azvârlit telefonul în pădure, am ieșit din mașină și am început să merg. De ferma părinților mei mă despărțeau șaisprezece kilometri.

Speram să dau peste un urs și să mă sfășie.

Capitolul 1

Grace

În prezent

— Alege cea mai bună invenție a anilor '90! Bretonul-cortină sau brățelele elastice? Ai cinci secunde să iei o decizie!

Karlie a sorbit din Margarita ei fără alcool, cu ochii la telefon. Aburi de căldură pluteau spre tavanul rulotei. Nădușeala pătrundea prin hanoracul meu roz. Ne aflam în toiul unui val texan de caniculă, chiar dacă mai erau câteva luni până la vară.

Stratul gros de machiaj se scurgea pe pantofii mei sport, în picături roz. Noroc că programul se încheiase cu cinci minute în urmă și clienții nu aveau să mă vadă. Uram să ies din casă purtând mai puțin de două straturi groase de fond de ten.

Odată ajunsă acasă, aveam de gând să fac un duș rece, să mă-nânc mâncare mexicană și să dau aerul condiționat la maximum.

— *Patru* secunde, m-a atenționat Karlie.

Scriam un anunț pentru un job disponibil în rulota noastră. Din când în când, aruncam priviri pe fereastră, în caz că ar fi apărut clienți întârziați.

Karlie își micșora turele de muncă în rulotă. Doamna Contreras — mama lui Karlie și totodată proprietara rulotei — nu era încântată de ideea asta. Evident, eu eram necăjită că nu mai lucram cu ea la fel de des. Karlie era cea mai bună prietenă a mea încă din copilărie. În sufrageria doamnei Contreras exista o poză cu noi două așezate pe olițe roz, asortate, zâmbind spre obiectivul aparatului foto de parcă tocmai descoperiserăm marile secrete ale universului.

Mi-era teamă că persoana care urma s-o înlocuiască pe Karlie — eu îi ziceam „Karl” — nu avea să aprecieze firea mea sarcastică și atitudinea mea ursuză față de viață. Dar în același timp înțelegeam perfect de ce Karl trebuia să muncească mai puțin. Numărul cursurilor ei era înspăimântător. Pe deasupra, urma să înceapă o stagiatură în redacția unui ziar. O alesese ca să-și îmbogățească CV-ul cu experiență de lucru în jurnalism.

— Mai ai trei secunde! Există *un singur* răspuns corect. Prietenia noastră e în pericol, Shaw.

Am pus la loc capacul markerului și m-am aplecat peste pervaz, ca să lipesc anunțul pe fereastra deschisă.

Camionul cu Tacos ANGAJEAZĂ!

Avem nevoie de personal.

De patru ori pe săptămână.

Inclusiv în weekenduri.

16 dolari pe oră, plus bacșișuri.

Cei interesați sunt rugați să ia legătura cu managerul.

Am deschis gura, ca să-i răspund lui Karlie, și am ridicat privirea. Am înțepenit. Eram cuprinsă de groază.